

NORSK KENNEL KLUBS AVLSSTRATEGI

- basert på vedtak i NKKs Hovedstyre 27.11.07.

1. INNLEDNING

Målet i hundeavlen er funksjonelt sunne hunder, med en rasetypisk konstruksjon og mentalitet, hunder som kan leve et langt og sunt liv til glede for seg selv, sine eiere og samfunnet. Dette målet vil NKK søke å nå gjennom utdanning og opplæring av oppdrettere, fokusering på samarbeid og respekt samt bevisstgjøring av ansvar.

2. KUNNSKAP - UTDANNING

Ved utvalg av avlsdyr er det viktig å vurdere hele hunden og rasen; det er ikke tilstrekkelig å kun ta hensyn til resultater av screeningundersøkelser og DNA-tester. NKK vil blant annet gjennom sine avlsråds kurs søke å sette raseklubbene best mulig i stand til å fungere som gode rådgivere om sunn hundeavl i den aktuelle rasen. Videre vil NKK søke å utdanne oppdrettere for på best mulig måte gjøre det mulig for dem å kunne selekttere og kombinere avlsdyr slik at risikoen for syke avkom reduseres, samt fokusere på viktigheten av valpenes totale oppvekstmiljø. Dette vil NKK gjøre gjennom sentral og regional kursvirksomhet, skriftlig materiale i form av bøker, kompendier og artikler samt rådgivning av kvalifiserte fagfolk.

3. PLIKTER

Medlemmer av NKK plikter i sitt oppdrett å overholde NKKs Etske grunnregler for avl og oppdrett, FCIs internasjonale avlsregler, FCIs Code of Breeding Ethics samt drive sitt oppdrett i overensstemmelse med NKK avlsstrategi.

4. SENTRALE PUNKTER I NKKs AVLSSTRATEGI

4.1. Bare funksjonelt, klinisk friske hunder skal brukes i avl.

Hvis nære slektninger av en hund med en kjent eller antatt arvelig sykdom brukes i avl, bør den pares med en hund som kommer fra en familie med lav eller ingen forekomst av tilsvarende sykdom.

4.2. Et avlsprogram skal ikke utelukke mer enn 50% av rasen; avlsdyrene skal velges fra den beste halvparten av rasepopulasjonen.

4.3. For å bevare og fortrinnsvis øke det genetiske mangfoldet i rasen, bør matadoravl og tett innavl unngås. NKKs grunnleggende anbefaling er at en hund ikke bør ha flere avkom enn tilsvarende 5% av antall registrerte hunder i rasepopulasjonen i en 5-års periode. Hos antallmessige små raser hvor avlen i stor grad er avhengig av utveksling av avlsmateriale med utlandet, bør det vurderes hvorvidt det som i denne sammenheng omtales som rasepopulasjonen også bør inkludere populasjonen i de mest aktuelle samarbeidsland, for eksempel Norden.

4.4. En tise som ikke har evnen til å føde naturlig, pga anatomi eller arvelig primær inertitet (manglende veer), bør utelukkes fra videre avl – uansett rase.

4.5. En tisepe som ikke har evnen til å ta seg av sine nyfødte valper, pga mentale forstyrrelse eller arvelig manglende melkeproduksjon, bør utelukkes fra videre avl.

4.6. Hunder med en mentalitet som er uttypisk for rasen, aggressive hunder, skal ikke brukes i avl.

4.7. Screening (undersøkelse av et stort antall dyr i en rase uavhengig av kliniske symptomer) bør bare anbefales for sykdommer og raser hvor sykdommen har betydning for hundens funksjonelle helse.

Screeningresultater for polygenetiske sykdommer (som skyldes flere gener, ofte i kombinasjon med miljøfaktorer) bør brukes for å utarbeide en individuell avlsindeks for sykdommen, fortrinnsvis basert på både nasjonale og internasjonale screeningresultater. Gjennomsnittlig indeks for kombinasjonen skal være bedre enn gjennomsnittet for rasen.

4.8. Resultater fra DNA-tester for arvelige sykdommer skal brukes for å unngå å avle syke hunder, ikke nødvendigvis for å utrydde sykdommen. Ved automal recessiv nedarving kan en bærer kun brukes dersom den pares med en hund som er fri for det sykdomsfremkallende genet.

4.9. Rasespesifikke sykdommer som ikke kan diagnostiseres gjennom DNA-test eller screening må vektlegges i rasens avlsprogram.

4.10. Ethvert oppdrett må bygge på kunnskap om riktig oppfostring av valper, både med hensyn til fôring, håndtering, mosjon og sosial stimulering som grunnlag for utvikling av god fysisk og mental helse.